

den gældende Ret med Hensyn til Erstatning for uforskyldt lidt Varetægtsfængsel eller Straf. Flertallet er med de øvrige Udvalgsmedlemmer enigt i at tiltræde denne Forandring, hvad Realiteten angaar. Men Lovforslaget har yderligere givet den, der paastaar at have lidt Uret paa denne Maade, Adgang til at kræve Nævninger til Spørgsmaalets Afgørelse, og det ikke blot angaaende det Punkt, om Erstatning skal gives, men endog om Størrelsen af den tilkendte Erstatning. Flertallet finder denne Ordning at gaa langt ud over, hvad der efter Forudsætningerne er Nævningernes Opgave. Et andet Uenighedspunkt i samme Emne fremtræder i Flertallets Ændringsforslag Nr. 75 og 182, men er neppe af principiel Betydning.

Medens Lovforslaget som Regel lader den umiddelbare Bevisførelse falde — en Ordning, Udvalget, som ovenfor bemærket, har tiltraadt —, hersker der nogen Uklarhed i det, om det ogsaa er Meningen at lade den negative Beviskontrol, altsaa Retten til at afskære overflødig Bevisførelse, falde. Udvalget har ved Ændringsforslag under Nr. 99 o. fl. søgt at hæve Uklarheden og da i den Retning, at den nævnte Kontrol, som er i Nyordningens Aand, ogsaa efter den umiddelbare Bevisførelses Bortfald, bevares for Retten.

Fremdeles skal Udvalget henlede Opmærksomheden paa nogle forholdsvis udførlige Ændringsforslag angaaende Punkter, hvor mere indgaaende Bestemmelser savnes i Lovforslaget, saaledes Nr. 186, hvor man har ført Opregningen ned til 1. Januar 1908 (i Stedet for at standse ved den 1. April 1903), Nr. 190 og 191, hvor Reglerne om den offentlige Paatale af en Lovovertrædelse i Forhold til den private Paatale af samme Lovovertrædelse ere fuldstændigere regulerede, se ogsaa Nr. 280, endvidere Nr. 259, hvor man, med fornødne Lempelser, har optaget fra Loven af 11. Februar 1863 de Bestemmelser, der for Fremtiden skulle gælde om offentlige Politisagers Behandling, i Stedet for, som Lovforslaget gør, blot at henvise til den nævnte Lov, samt Nr. 283, hvor en Bestem-

melse er optaget om den ved Loven af 1. April 1905 indførte Udsættelse af Straffuldbyrdelse ifølge Dom, hvilken Bestemmelse en Lov om Retsplejens Ordning ikke kan undgaa at berøre, hvorhos man samtidig har foreslaaet, at denne Institution skal vedblive at bestaa ogsaa udover den for de fleste andre Bud i nævnte Lov fastsatte Tidsgrænse.

Endelig skal endnu bemærkes, at Overgangsbestemmelsen i Lovforslagets § 984 er ændret, særlig for at komme i bedre Overensstemmelse med Forholdene, som de stille sig efter det foreliggende Lovforslags ny Grundsætninger, se Ændring Nr. 291.

Udvalget har ikke foreslaaet nogen Ændring i det ved Lovforslagets § 17, 3die Stykke, opretholdt System, at der kan gives privat af Underrettsdommeren antagne Personer Bemyndigelse til paa hans Ansvar at udføre visse ham paahvilende Embedsforretninger, medens disse Fuldmægtige ikke ere udelukkede fra samtidig at drive privat Erhverv ved Ydelse af retskyndig Bistand. Vistnok er dette System i sig selv uheldigt. Men dels vilde en Ændring i det medføre en betydelig Forøgelse af Statens Udgifter til Retsplejen, dels vil det Spørgsmaal paatrænge sig, om det ikke vil være rigtigt helt at forlade den nuværende private Ansættelse og i Stedet give Dommerne statsansatte Medhjælpere med deraf følgende Konsekvenser i Henseende til Ansaret. Men en saadan ny Organisation, der maatte tage Hensyn til alle de enkelte Jurisdiktioners Behov, kræver et Forarbejde, som ikke foreligger. Udvalget har derfor maattet indskrænke sig til at henstille denne Sag til Overvejelse og hensigtsmæssig Fremme ved Justitsministeren.

Et *Mindretal* (Andersen-Nygart, Johansen, Jørgensen, H. P. Pedersen og Sørensen-Saksager) ønsker til foranstaaende at knytte enkelte Bemærkninger.

Mindretallet billiger at Lovforslaget lader den i Grundlovens § 71 ommeldte Adskillelse af Domstole og Forvaltning